

Pádasdy - pályamű

VII J. 1 Ért. 1893. sept. 28.
• Árgerius.

Selige: Örök halhatatlan, isteni, végtelen.
Mint is vagy véges az földön, örökem?

Argirus

Tündéres elbeszélés.

Felige:

Órók halhatatlans, isteni, végtelene!
Miért is vagy véges a földön, szerelme?

Argirus.

Messze, messze innen, szép Tündérországban,
A királyi háznál be nagy vigasság van.
Hisz kapu, nagy kapu nem hogy táva-nyitva,
De a sarkából is kinyágon hajitva. Arany

A kapunak hagyott országutnyi téren
Csipa hintók sereg most rohog be éperen;
Csipa hintók mellett lovag is lökátora,
Csikizik tánczoló, dőlözög paripákora.

Haj, az volt a hintó, az volt csak a szerszám!
Halandó szem, olyat soha nem ismert ám:
Lár-arany a kocsij, ezüst a tengelye,
Gyémánt a hátasló szablája, kengyele.

Sajtás a mentéken, kocsag a kalpagon,
 Ugy hajják a lovat kocsisok a bakon;
 Fátuk mögött pedig ringató ülése,
 Szöke tündér lányok repülésre készere.

Szöke tündér lányok aranyzóke hajjal,
 Most születte egyenként a hasadó hajnal;
 Szemök nefelejtése, mit aranyjuk ráente,
 Most is ott remeg az öröm drága gyöngye.

Mint alföldi róza messze délibábja:
 Ugy ragyog orvájuk fényes, fehér jantyula
 S hogyha jászri szellő el-elkanyja róla,
 Roxsámba bokor mosolyg ki alóla.

Fát art a ruhát, mely habtestüket rejt,
 Van-e földi prórá nevén neveshetné:
 A fölkelő napnak biborodó lángja
 Megfőzöttve gyöngéré halvánny holdrugárba.

De nincs szava tollnak és gyarló az eset,
 Hivem elmondani, rajzolni ezeket;
 Hyeen képet nézni szemnek nem adatik, —
 Csak lázas agy láthat, az is — pillanatig!

Mikor a szebbnél szebb fényes kocsisornak
 Élve eléjét a márvány gádornak,
 Fogadni a király szerette lányával,
 A tornácra jött ki tündér Mionával.

Láttál-e koronás libánoni menyőt
 A festő rózsabimbót, a mely tövébe nőtt?
 Láttál havas orrot, mint gyül ki szerteszét,
 Ha a nap ráveti első tekintetét?

Az a kép volt ez itt. A király és lánya;
 Limankós tél mellett tavasznak nyílása;
 A mult a jövővel hogyha ölelkezik,
 Valósággal mondome, az a kép volt ez itt.

Mikor üdvözölték rendre a sereget,
 Lengő sátrak alá mind letelepedett;
 Lakomához ültek körbe - karikába,
 Tündérlány - koszorú ifjakkal tarkázva.

Felül az asztalfőn a király ült, vele
 Egyetlenegy lánya, az ő szemejénye;
 Jobbra - balra helyet a nagyoknak hagytak
 Így jöttek azután a fiatalabbak.

Norra nagy sűrűve tündis lányok, szolgálók
 Gönyedő asztalra a lakomát hordják;
 Ambroszia, nektár, rogyásig ételke,
 Minőt földi ember nem ivott, nem evett.

Elő fogás után a király felállta,
 Mint feiss hó úgy hullván mellére szakállta.
 Nehéz billikomot ragadott kezébe
 Így szólt, nesztelenül figyelvén rá népe:

, Idők végtelenjére, évek sokaságára,
Uralkodtam immár tiúndérek országára,
Avagy jobban mondva, nem is uralkodtam,
Nem bírátok valék, csak atyátok voltam.

, Pálca volt kezembem - nem fenyegeték véget,
Minek is ott vesztő, hol senki sem vett?
Szerelemem szavával, szívbeli jószággal
Vezirellek immár nagy időkön által.

, Tudjátok nagyon jól, hogy e nap mit jelent,
Tudjuk ezt mindnyájukon, tudják az égbe fent;
Tertek hát, a kiket szerelmi láng ég:
Áldjalak meg, hogy az sohasse érjen véget.

Király szava után egy-két perc ha tölt be,
Im, jöttek a párok szép rendbe, karöltve;
Jött elő mindenik szive szerelmével,
Még Tündérhonban is legdrágább kincsével.

6.

Ne, mert azt tudni kell, hogy Jünderországban,
Másképp megy a dolog, mint ^{itt a világban} ~~valahol a - számban.~~
Ott csak vagy a vágyat, szív, a szívet étes,
Nem cserél aranyért, nem a világot se.

Ott a hárosságot nem alkuszok gyártják,
Szegénység nem oltja a szerelem lángját;
A mely örömet itt látunk irigykedve,
Az az ő kelyheknek csak kicsurant cseppje.

Jötték a szeretők egymásutára rendbe
S így áldotta őket az agg király rendre:
„Legyetek áldottak, legyetek boldogok,
Míg szívetek érez, míg szívetek dobog!”

Mikor vége volt az áldó esketésnek,
Jünderék ajakára megeredt az ének
S zengett, zengett a dal, az éjig emelő...
Csak a költő hallja, s az igaz szerető.

X vagy : mine földi világban

Ének végetével tiúndérek, kiállya
 Aranyos székéről ijólag felállta
 I fellegerve, arczát némimemü bánat,
 Reszkető ajakán, a szó imigy támadt:

Én aggott, vén ember, valamint a gyermeke,
 É nagy napra mindig előre örendek.
 Szép látrom, bimbókat fakadni az ágon,
 Bennök újra virul dalos ifjuságom.

De ez a nap nekem szárszorta kedvesebb,
 Mióta az égtől leányom született,
 Azóta lelkemet, habár alkonyodva,
 A boldogság napja meg-megaranyozza.

Meg-megaranyozza az édes reményig
 Hogy boldogul, őt is megláthatom én, még;
 Ezt várom, várom én immár évek óta,
 De nem festik leányom szerelombimbója.

, Mondd csak, jó Flonám, egyetlen-egy lányam,
 Nincs szív, kit szeretnél, szíves e világon?
 Utát te lennél csupán országom virága,
 A ki örömtelen hervad el magába?

Tündé Flonámé, atyja kérdésére,
 Hajnali pirosra festi arczát vére;
 Szerette volna ezt hallatlanná tenni,
 De más nem lehetett egérvitát venni.

„Édes atyám - ugymond - ha meg kell vallonom:
 Lányod sincsen jégből - szeretek én nagyon;
 Szeretek én, igem, de embernek hívják -
 Akletom királynak legkisebbik fiát.”

, Boldogtalan leány - így kiáltott az agg-
 Szerelmes mi veszes, tivas utra ragadt.
 Halhatatlan tündé, ki lakja az eget,
 Tündé király lányá egy - halandót szeret!

De mikor ez úton, a legelsőt lépéd,
 Meggondoltad-e jól elejét és végét?
 Tudod-e, tiúndérek törvénye mit tanít?
 Halandó lesz, a ki halandót boldogít.

„Édes apám, szavam sértésnek ne végyed,
 Hiszen te mondtád, hogy szerető nem véték;
 Tiúndérország, igaz, örök élet adotté,
 De Argirus mellett ezek halált halok.”

„Igazad van, lányom, szóló az örök nyomottam;
 Nagy úr az a kis szög, ha egyszer megdobbam,
 Mics világot körülte, nincs senki más képe,
 Csak azé, ki ott van kelles közepibe.”

„És ez nagyon jól van. Halandó is érez;
 Mít ne lenne boldog az aranyos léthoz?
 Boldog a lepke is, bár rövid ideig...
 Hisz a boldogságot nem száradok terik.—

Légy hát boldog, lányom. Én csak azt kívánom:
 Még ne bándk, s lépést a véges világon
 I az, kiét, hivatlan, mondanám: ne menj el,
 Szeressem olthatlan, örök szerelmemek.

És hogy rá találhass, szived bálványára,
 Ime, itt számokra, a szerlem, fája;
 Ezt ha elülteted, atyjának, kertjébe,
 Ha szerelmeknek, sokasom, lesz vége.

Még azon nap, estén, jöe édes atyjától,
 Bucuú, vette Gloná, szép, Tündérorvástól.
 Látak, a tündérek, könnyük, pergették
 S a tengerbe hullván, igaz gyöngyök lettek.

Még azon nap, estén, még azon nap, éjén
 Arany almaja, nőtt, Akleton, kertjében.
 Szép, ezüst, virágot, nyíltak, nyiladostak,
 S éjél tájra, innmár, arany, almát, hoztak.

I látva az éjféli Álarcny, sötét barlangjában
 Tájézkik, dühében, cukorog magában:
 "Virágzik már a fa, a tündérlány boldog,
 De a dologba, még én is bele szölok."

II.

Még azon nap este, még azon nap éjjel
 Arany almaja mölté Akleton kertjében;
 Szép ezüst virágo nyílnak, nyíladornak
 S éjjel tájra mindig arany almát hoznak.

Akleton királynak kertj közepében
 Az arany almaja virágzik már szépen;
 Az arany almaja, szerelemnek fája,
 Ezüst a virága, arany az almája.

Még reggeli küsöre, korai haamatore,
 Ott sétál kertjében a király, Akletore.
 Látja a csodafát, meglepi szép vottas,
 I hogy-minté jött az ide: kertész tudakolja.

„Bizonny, uram király, én meg nem mondhatom,
 Én is csak mag láttam, mást a putymallatoré;
 Hogyane került ide, ki álltalami úton,
 Fjeme ha leltik, még akkor sem tudom.”
 Nincs le a fiam

„Korai - mond a király - örök ide állnak,
 I megörzik virágát, termésit e jának;
 Szemök fénye e jár s ha hiányzik róla,
 Elvételém mindé, ha szász életök volna.”

Remeqvén haragját a királyi háznak;
 Örök egész napos a jára vigyáznak;
 Előre az alkony is, el a sötét éjjele,
 I beteriti őket barna köpenyivel.

Még a hajnal is csak félig ébredett,
 És a király már is kegyébe szellett ^{+ mit}
 De mi ez? Nem hitte volna ezt előre:
 Mélyéges álomban fekszik minden, öre

„Ilyen meg amolyan, adta korhely népe!”
 Veri fel egyenként haraga kedvébe —
 „Hát ilyen ösködők, vigyáztok a fára?”
 Börtönbe velték, aztán kinkhalálra!”

„Felséges királyunk, sünyik meg haragod,
 Fenyít meg, büntess meg, a miként akarod,
 De minte isten égben, oly igaz a szavunk,
 Hogy mi e dologban, ártatlanok vagyunk.

„Vigyáztunk a fára, egész napon áttal,
 Eselendek is láttuk megrakva virággal.
 Kaplemente után virágát hullajtva,
 Szép kis arany almák kezdtek nőni rajta.

„Nötte, nötte a szép alma, gyorsan megis írtte
 I miként a gyémántkő olyanformán fénylött;
 Éjjel tájt azonban sél szírenté körültünk
 És mi tehetetlen álomban merültünk.“

„Öröket a király vitette fogásába
 Maga meg bítkodik, élődik magába;
 Minde csak az esőre jár esze, gondolatja —
 Majd országga fője táltosát hivatja.“

Hivatván, a táltos megjön, nem sokára
 I hódolattal figyelt ura parancsára.
 „Táltos-mond a király - szükségem van rád;
 Mondd meg, hogy kezembe kiültette e fát?“

„Mondd meg, kiültette; véges vagy végtelen?
 I miért hordja gyümölcsét el minden éjjelen?
 Ha te, este megmondod, jóvoltomat látod,
 De ha nem - könyörögj, mert közel halálod.“

„Én uram, királyom, parancsod bár nagyok,
 Teljesítem, hiszen alattvalód vagyok.
 Megmondom, a mit csak isten tudni adott
 De gondolkodásra kérek három napot.

Télik, a nap, méltok, méltok egyre másra,
 Most is úgy van, a fa szép, ezüst virágba,
 De minte eddig, az őre most is mindig álmas. —
 Mondott harmadnapra imé megjött a táltos.

„Országoknak atyja, népek fejedelme,
 Múltat és jövőt kutatta eszével
 S megtudtam, benézvén az idő könyvébe,
 Hogy tiéd, ültette esz almapát ide.

„Tiéd, ültette este nem halandó késsel
 S a hordja gyümölcsöt tova minden éjjel;
 Gyümölcsöt a fának nem őrzi meg senki,
 Csupán egyik fiad, az hogyha megmente.

„Mert szerelmes tündér, hogy fiadat lássa,
 Kertedbe azt a fát cupán azért ásta;
 De miatta lesz majd válása fiadnak,
 Nagy bubánatjára káradnak magadnak.“

Végezte a tállos, a király pedig len,
 Szólott udvarához s fiához, igen:
 „Ime hallottátok tennem jótetekkel,
 De titkok tudója miket mondott itte el.“

„Ez tudom, hogy igaz, a mit csak kijelent,
 Nem hiába méri szembe a végtelent;
 Fényével áthatok mélységek mélységére,
 I látja, mit nem látunk a jövőnk éjére.“

„Oh de ez a látás, ez fáj nekem, igen,
 S nincs mód segítségem szenvedésimre;
 Állok tehetetlen szemben a tudottal,
 Ismert ellenségnek összetett karokkal.“

„De nem! a sorsak is megmutatone szembere,
 Hogy királyhatalomra vare az ere kezembere;
 Isten, ördög, tündér, legyen bár akárhé
 Nekem nem parancsol... ki kell a fáte vágnie!”

„Kár volna, jő cipám, míg a fáte kivágnie,
 - Felett szárazra az idős királyie -
 A, táltos sem, isten, gyarló ember cipám,
 O is csak tapogát, az igazság után.

„Hát hogyha, keresem, a szin-igazságot,
 Szem a jövőben rém-álmokat látott
 A mielő mi, aztán, mint valóktól félve
 Réműlve, kislelküme kiisodozunk félre.

„Bírd csak, réárik a fáte és megfogod látnie,
 Országod e kincset kár letté vón kivágnie:
 Vitéri nevünkre fogadjuk, azt ittene
 Hogy a fához közele nem eresztünk kit sem.⁶⁶

Fiám, - mond, a felső - legyen kívánságatok,
 De én tartok tőle, hogy még megbánjátok
 És akkor késő lesz majd a bánom - bánom
 (Bánom hát hadde jöjje, a mi jő), nem bánom.
 (Mint jöjje a mit jöjje)

Még az nap estendé, alkonyodó-jéle
 A legnagyobb fű a kertbe bemegyene
 Arany a tündér almafa virágát,
 Szép ezüst virágát, sár-arany almáját.

És az sár, szablya jó fegyvere vele,
 Ugy is a fa alá a nyoszolya széle.
 Szivogató kattyú, hófék párnája,
 Nem hajtandó fejte a világot rája

Ott is a királyi mély esendőt környező
 S éber jülle vigyáz minden piros néző,
 Szeme hűz, módra csak a jót vigyázta,
 Rátanad a kincere, a csillogó gyászta.

Mát, a ragyogás nap, a világnak, fénye,
 Az ég meredekjére lebukott, a mélybe;
 Utánna, a föld is gyászt öltött, magára,
 Csendes bánat borult, viddám mosolyára.

Fekete kártyjára, a végtelen égnek,
 Mint, erénye mécses, kis csillagok égnek;
 Felbukkant, a hold is végtére, oda, fent...
 Fű, fű, virág, alkik; mélysiges mély, a csend.

Ott, ily, a királyi, a hallgatag éjben,
 Nem sincs körülötte se földön, se égben;
 Olykor, ha felső, a ülemile-ének,
 A mint, zokog árván, bokra, rejtékének.

Ott, ily, a királyi, a nagy éjszakában
 Míg leleketet, is fojtja önmagában;
 Egy ponton, tekint, csak, merően szemével...
 Gyümölcsöt, a fának, vaj, ki, viktéré, el?

Lehullt máé a fának szépe ezüst virága,
 I tisztá, sime-aranyból alma nőtt nyomába,
 Csillogott, ragyogott a gyümölcs az ágore,
 Együtt meg annyi kincs nem volt a világon.

Mikorra a hold az ég tetejére ért,
 Fán az arany alma valamennyi megért,
 I köztük akkor olyan csengés-bongás támadt,
 Minthogyha kis ezüst csengettyük volnának.

Egyre csak szellő, láthatatlan serenie,
 Kézde a lombok között lágy neszre szarennie,
 Mátosan most jött, fűszere keletre,
 Csökjén az kincsi mély álomba merüle.

Mély álomba merült maga-tehetetlen,
 Elavatalan kishódott az álmoság ellen;
 I aludt-aludt, hosszú léleketés vére,
 Míg fel nem ébredt a kelő napfénye.

Mikor két szemérőb elköpente az álom,
 Kereste az almát, az tiindéjára ágoré;
 Hej, de mindhiába; egy frem se volt, aron,
 Asillogó gallyai úgy voltak csupasson.

Prántja örsésinek sikertelen vége
 I bíbáratas szívele meggy atyja elébe.
 Elmondja a dolgot: hogy esett, mint esett,
 Özenie az almát, mióta nem lehetett.

Máman alkonyathoz szerencsét próbálni
 A király középse legényfia áll ki,
 De reggel az almát a járó ő se látja...
 Ugy járt ő is épen, mint az testvér bátyja.

Már az öreg király mélyéges bíjában,
 A fős püszteléséte teré felé magában;
 Rendeli: fejszék többöb vágják ki,
 De így szöb, Argirus, legkisebb királyfi:

"Töl királyi atyám, igen nagy kár neked
Hittványjád miatt, így magad emésztened,
Hisz én is itt vagyok; hátka talán nekem
Sikerül az almát jobban megőrzennem."

Töl van, édes fiam, te is öröved hát,
De holnap, tavama, kivágatom a fát:
Fát én, a ki meglop, nem nevelék annak
Örök szalmára, gyászára magamnak.

Örvendő szívvel ment, Argipus a kertbe
S fegyverét a fának szedte számba, szorba.
Élőntsig kelőlőben, a karát szemében,
Hogy a fa gyümölcsét megörizi épen.

Akletor királynak kertje közepében
Az arany almája virágzik máig szépen;
Az arany almája, szélelemnek fája,
Örült a virága, arany az almája.

Csillagos, holdfényes, szünetes éjfelére
 Néz, figyel és jár az Argirus szüntelére.
 Nincs hang, nincs bogár, hógymé hallja, ne lássa,
 Ime aronban hallzik szárnyak suhogása.

Lomnan, kelet felől, hol az hajnal támad,
 Hat fehér, hatnyi, tart egyenest a járnak;
 Ráülnek az ágra, és hetedik pedig
 Argirus mellé az ágra települék.

Amul a királyfi, de az szive helyére,
 Lábánál a hatyut megkapta, hevenyére;
 Koribere, és madár kétszáz megcáskodik
 A gyönyörű, aranyos leánygyá válttozik.

Gyönyörű tündérlány szép fehér ruhában
 Maradt a hatyut helyt Argirus karjában.
 Az másik hat, elszáll, miként, az sebű szél
 Erre meg Argirushoz ilyen formán beszél:—

, Szépséges szépe fia Akletor királynak,
 Fájdalmas szerelmű Tündér Flonának;
 Ne zorisd keremét erős, vasmarokba
 Hiszen anélkül is megvagyok én fogva.

, Meg vagyok én fogva, meg vagyok bájolva,
 Szerelmem lánczáva te hozzád lánczolva;
 És ez a lánc örök, mint a végtelenség,
 Nem ért ennek idő, tűz, víz, sem ellenség.

, Egyszer láttalak csak, azóta se többet,
 Mikor jött atyámmal megmértem a földet;
 Egyszer láttalak meg, azóta szereltek
 Tudom, soha többé, soha nem feledtek.

, Tündér lány vagyok, tündér király lánya,
 Örök életem van tündérek honába,
 Hanem én eldobom az örök életet,
 Csak hogy itt a földön Argyusé legyek.

„Mert tudod, tündérek törvénye mit tanít;
Halandóé lesz, a ki halandót boldogít;
Őz atyám mondta ezt könyes szemmel nekem,
De sokkal nagyobb volt forró szeretetem.

„Nagy az én szerelmem, mint tengerek óvjai,
Csak fájdalom lehet százszor nagyobb nála,
Hoz te nem szeretnél, úgy mint én szeretlek...
Minek éljek akkor ennek az életnek?

„Lásd, itt ezt a fát is - ne vedd bűnnek talán -
Én ültetem ide éjjeli éjszakán,
Csak azért, hogy egyszer így lehessen veled,
Egyes láthassalak, százszor öleljelek.”

Végért a tündér, Argyus szerelmé,
Ő pedig így felelt magához ölelve:
„Tündérek tündére, lelkem Flóraja,
Szerető szívemnek gyémánt koronája.

„ Hogy szeretlek téged, azt az ég tudja csak,
 Hiszen álmaimbare oly sokszor láttalak.
 Láttam szép orchideát álombare, imetlene
 S piros ajkaidról csókörönet szedtem.

„ Most már tudom, ítélem, hogy az nem volt álom,
 Sikertelt a tündéret élvez megtalálom.*
 Itt, keblemre pihere földi mennyországom;
 Lehet-e ily nagyobb kerek a világon?

„ Király fia vagyok, birodalmak ura,
 De lennék melletted koldusok koldúsai;
 Halandó életemet, ha te volnál béré,
 Egy örök életért, sohasem cserélném be.“

Az szerelem szava így ömlött ajkukora
 És tetértél csókkal, hogy számát sem tudom;
 Esküdtek szerelmet, holtomig hűséget...
 Mennyek üdvössége miért is van véged?

* Hinen im a tündéret élvez megtalálom

Örök, halhatatlan, isteni, végtelen!
 Miért is vagy véges a földön, szerelem?
 Miért vagy tinavirág, rövid éltű, gyöngye,
 Hogy korán bele halj hulló könyözübe?

De tán bölcsen van így! A halandó keble
 Végtelen voltodtól talán megrepedne;
 Gyarló sár az ember, de végtelen^{be} vágyvára,
 Vágya csak tűnő köd, szétfoszó szivárvány.

Látták-e már együtt két galambot, a mint
 Szerelmé hevében hős csókot csókra hint: Amig
 Édes suttogás közt úgy ültek öle ottan,
 Az egész nagy világ eggyé forrt csókjukban.

Már az merengő hold halvány ábrázatja
 Szállott lassan-lassan pikemre nyugatra,
 Nekik is az álom szemök pillájára,
 Csókot hinté s ledöbnek a lágy nyarolyára.

Jöjjele, jöjjele álmodék szelide pillangója,
Szállj le, szállj le lassan, lopakodva, óva.
Fülemile dallóké zengjere liget, bozok,
A kínos valóra későre ébredjének.

Alighogy pirkadt meg a keleti ég,
Tudatja máé csókja az őre királyt ébre.
Küldésénét, hivatja s parancsolja tiüstént
Hiraddással legyen: jövök mi történt.

Küldésénét a szóra legottan szaladva,
Hananem nem ő volt, az: gonosz Ármány maga;
Küldésénét kéjébere lassan, settenkedve,
A boldog alvókhoz ő ment, le a kertbe.

Elment gonosz Ármány s esendesen, saprogva
Az édes alvókhoz kúszott lopakodva.
Ott bizonyosságul annak, a mit látott,
Hona hejéből egy firtót levágott.

Arany szöke haját a tündér leányának
 Vitte egyenesen, az öreg királynak;
 Átadta s elmondta: ki van fia mellett,
 A társ sarkon fordult s eltiinte mint lehetett.

Megörült a király nagyon a beáradnak;
 Nosza adja tudtuk jó feleségének.
 Költé fel, öltözék, menjenek le kettőre,
 Örömlök, hogy annál teljesebb lehessen.

És alatta Argirust mint kígyó marása
 Felvára Glona és sikoltása.
 Kibogott szegényke, csak titogott belé
 S keserű könnyek közt e sokat tördelé:-

Ój, megyek, megyek én messze földre innét!
 Levágták, ellopták szép arany fiútimet.
 Elmegyek, Argirus, maradnom nem szabad,
 Bár érem, hogy szívem utánad megrakad.

Óh, segyen, gyaldárak, hogyha én volt, sejtene,
 Szegény jó atyámat bánatba nem ejtém.
 De már minden kisé, vissza nem térhetek;
 Büdösöm, örökké, szerelmem ég veled.

Óh de csak rövid volt földi boldogságom,
 Imére keserűjét már is érzem számom;
 Égy csöppnyi örömett mennyi tenger bánat!
 Argirus, Argirus, meghalok utánad!

De most isten veled, mennie kért végzetem,
 Szived fájdalomért bocsás meg én nekem;
 Ne keress, nyugodj meg a változhatlanon
 Embere oda nem jut, a hol majd én lakom.

Fekete várásban lesz az én lakásom,
 Onnan száll majd feléd szívem, sóhajtsám,
 De te ne kutassád, ne keresd e helyet,
 Ugy sem lehetséges, hogy te azt meglegyéd.

„Ne menj el, ne hagyj el!” - Argirus kiáltja -
 De csattan a tündés hirtelen röte szárnya,
 Egy-két percre s mindennek, de mindennek vége...
 Egyedül bannult a szűke meszeségbe.

S mikor aztán kincset már seholsem látta,
 S megvillant ezéberé kínos árvasága,
 Megredt szemének zuhogó patakja
 S ágyára terült, mint villám⁺ujtottája.

Érkezék aközben jó anyja meg atyja,
 De vált rózsás kedvük fekete bánatra;
 Költögeték, nem, kél; okét kértek tőle,
 Arva szót sem tudnak kivenni belőle.

Végre sok kérésre, hosszas rágatásra
 Egy felek Argirus a sok fagatásra:
 „Oh ne kérdessétek, ne tudakoljátok,
 Mi bánja lelkenet, miről^{lyen} szörnycsütök.

„Mért nem lettem én vak, mért születtem éperre?
 Mért kellett meglátni e kíndérfát nekem?
 Ha vak lettem volna, csak a napvilágért -
 De most emélt a vágy Jünder Flonáért.

„Itt volt, itt mellettem, oh jaj, hogy csak volt máé!
 Pusztább szívem százszor a kopár találat;
 De nem, a nem lehet, kopék el bár lábom,
 Elmegyek utána, felté kell őt találnom!^{o.}

III.

Száz mérföld a világ nyugotra keletre.
 S mindenütt egyformán éggek van befedve.
 Azurkék ég sátra vándor bujdosónak,
 Napja, holdja pedig jó utmutatónak.

Nem ma történt, az ma, hetekkel azelőtt,
 Aegirus királyja hogy hazuról eljött.
 Casztalare volt alyja kora marasztalása,
 Casztalare jó anyja süre könnyhullása.

Mentek-mendegéltek Bojtak, szolgálóval,
 Odön, bokor, sikor, hegyen-völgyön által.
 Kapu heve irasztá, záporosó mosta,
 Kistlere utakon szomj, éhség kínosta.

Éve nap, záporosó, szomjuság és éhség,
 Aegirus szemében mindössze csekélység.
 Mindens földi bajnál nagyobb ott a bánat:
 Hogy lehetné nyomát Jündés Glonának.
 nem lehet

Mindens lényre megkérdés, utjaban az hit láté:
 Nem tudná-e adni utba igazítást.
 Mindenre kérdözött nem-mel felet neké;
 Az Fekete várost senki nem ismeré.

Mennek tehát tovább; hol puszta, hol vadon,
 Vezeté tévelygés, uttalans utakon.
 Rajta csak mondogatja, hogy ténjének haza,
 De siketű fülekre talál jórane szava.

Már hegyek és völgyek utánok maradtak;
 Átmentek vízre, sok folyónak, patakának.
 Ebből egyszer a mint egy mentek mendégellek,
 Soha semmi nem látta, csuda földre értek.

Tremök, szájak elállt azon a mit láttak;
 Torony magassága volt ottan a fának;
 De mi nálunk magas fenyő vagy jegenye,
 Ott csak olyan apró csibe számba, menne.

Levele pediglen az őrös fának
 Hőreik ráncos kötő lenne bármely lányának;
 Rajta egy-egy virág, ha nyílik tavaszra,
 Pokrétnak venni sok boldog menyasszony.

A madarak a mint a görög - agra szállnak,
 Oly nagyok mint nálunk aanya a golyónak;
 Még az ökörzem is bokra körérette
 Gondor keselyűnek } bátran elmehetne.

Hát a farkok, a hol a madarak kelnek
 I melyek az agak közt messze jöttek,
 Oly retentő nagyok, oly rút, ormótlanak,
 Egy csás konyháj ahhoz, jói - piros dolog.

A mit ott mezei kis virágnak látunk,
 Bokor sámba bátran elmehetne nálunk;
 És a virágokor dörgicselő méhek
 Sárga rigónak is jól beillenének.

Van ott a fűszálnak olyan magassága,
 Hogy lehetne nálunk gyékény avagy háka.
 Oly izmos, oly erős, oly nagy élessége,
 Hardnak beillenék sok tiszta víz kerébe.

Egy nival nagy volt, ott jött, fű, morog, bark,
 Hát még milyen nagyok voltak az emberek,
 Höl, a férfi terem, Argirus is jött, ott,
 De azért mellettük gyerekek ^{is} látottak.

Hő haanát vette, most Argirus kardjának
 Arrak vágott utat a fűben magának.
 Haladnak lassan az ország belsejébe
 Hát csak egy óriás, áll egy sor élébe.

Nézett egy darabig Argirusra, Protra,
 Mint, a hogy mi néünk hitvány hangyabolyra;
 Aztán kapta őket a két tengerébe
 S nevetve vitte fel a király élébe.

Az óriás király meg a felesége
 [Egy tulkot ép, akkor ettek meg ebédre;
 Utánna tizenkét nagy tűzökhöz láttak,
 Annak is már csupán csontjain rágcsáltak.

(vagy a tulok, meg a tűzök, csak szemérmesen nagy szűk?
 (népmesében járja!))

Az vékony ebédre (szakácsné csinálta,
 Mert az asszony tegnap oda volt a bálba
 S délelőtt nem mondott ki az ágy helyéből!)
 Tízres ó-bort ittak feladás helyéből.

Mikor az órák letette az földre,
 Árgius az királyt karddal köröztötte;
 Ebéd után levén, az felség mosolygott
 S hol őt oxirógatta, hol pediglén Bojtót.

Azután jellel, hogy szereti őket,
 Az talhoz hozatott két nagy magas székét;
 Feltette mindkettőt tetejére annak
 S kérdezte jószágok: mi járásban vannak?

Messze földről jövinek - jellel az borsédre -
 Onnan, hol az nappány felkivak az égbe
 Legkisebbik fia vagyok én, atyámnak,
 Országok urának, Akletón királynak.

Sokat érő, gazdag, atyám birodalma,
 De legnagyobb kincsé volt egy arany alma;
 Az almát ellopta valamelyes demány,
 Azt keresem én most, hogyha feltalálom.

Bejártam a földnek minden ismert népét,
 De a helyes nyomra nem akadtam én még;
 Minden zegere - zugot néztem, tővé tettem
 S most is csak ott vagyok, a hol elkezdtem.

Tündér jawa asszony azt mondotta nekem:
 Hogy, ha már az almát sehol meg nem lelem,
 Akarszem fel végre a Fekete várost,
 De hol van az, tudni, azt szeretném már most.

Prizoni ides jiam - a király így felelt -
 Sok földet bejártam, ismerőse, idegent,
 De bár sokat láttam, s parancsolok soknak,
 Híret sem hallottam Fekete várasnak.

"Zabamra várj itt estig, majd, úgy éjjeltájban,
 Mindk' itte lesz, a földön a hang borzokányban,
 Azok salár róla valamit csak tudnák
 S meg is mutatják az odavivő utat."

Mikor a nap lement, s a bánatos éjjel
 Beküta a földet gyász köpönyegével,
 Fenn a levegőben nagy visongás támadt;
 Sepűre is pemetés jön a borzokányhad.

Vén sziputyók, a kik viharos éjjelen
 Szoktak összejönni fenn a Gellért hegyen
 S onnan repülnék az ördög tanyájára
 Bűbájos mesterség megtanulására. —

Ott tanulják titkát kőtri való vének
 Ember-állatrontás szép mesterségének;
 Mésztere módját bűbájos italnak
 Melytől a holt felél, az élők meghalnak.

Ott fő a ketyvalék kékes lángja tűzőn,
 Mely nyavalyát hozza, nyavalyát elűzőn;
 Hátasá, mindig egy: annyi mint a senmi,
 Fője a mondóka, melylyel bekelle venni.

Ott tanulja titkát meg a vénebb fele;
 Hogy adjon véresét a szomszéd telené;
 Hát a haragának tenni mimódon kelle
 Markája vagy lova hogyan jivódjon fele.

Hogy gyakorolja a gonosz mesterséget
 Ráncaos képi, véna összaszott vének;
 A ke meg csinosabb; szemre fiatalabb,
 No, annak rontani még szemmel is szabad.

Mindaz a xagyva néje beékerette seperi
 Szénvörös, lapátos, seperi, pemetékere.
 Fogadja a király s mindegyiktől sorba
 Rógtos a Fekete várost tudakolja.

De nem tudja egyszem, csak csodálják nagyon
 Hogy a föld határán még olyan hely is van.
 Megelőzve őket: egy sánta hiányzik,
 Hogyha az nem tudja, soha senki másik.

Négre megjött az is; szavamra mondhatom:
 Még kororkánynak is csunya volt az nagyon;
 Azca szörös, ráncos s rozsdant csipejével
 Félig mankón, félig tört lábán biccrekkel.

„Mikore érté kérdesték, ott a legfőbb rosszat:
 Hallotta-e hírét Fekete városnak?
 „Nem csak hogy hallottam, felelt, de ismerem
 Ott törték el lábom, meg mind a két kezem.

„Régi nótá bor az, de mindig új marad:
 Hogy hiú az szép asszony vajmi ritkán marad;
 Örök hiének lenni van egy kettős kába
 De több bele esik sántán halójába.

„Nagy sós is az nagyon, el nem tántorodni,
Mikor itte is, ott is azt hallod susogni:
Jaj de szép, jaj de szép, valódi menyország
Zaj sikos jég be sós, vigye el a körszög.

„Ott is valamelyes italca volt, rücsiség,
Hogy az férj csak legyen, s menté legyen az hüsiség,
De hisz az engemet, hamarabb érrevelt -
Lohse felejtene el azt, sok ütleget.”

„Jó, jó, kedves néniem, tudjuk már az végét,
Szólt az király - hanem egy kellene még itte,
Az, hogy ezt az csinos, fiatal királyfit
Elkatalauzolná kigyelmed, odáig.”

„Odáig? - megteszem, hanem aztán, onnanté
Hogy még én bemenjek - nem én egy tapodtaté.
Mert nekem bemennie oda épen annyja,
Mint kése akarattal az fogam, ott hagyja.”

Házonvén jószágát az orjás királynak
 Megvessék rögtön utnak indulának;
 Lovagolt az banya elöttök jemetére
 S mutatatta az utat, hol vezet, merre tér.

Mire az sötétség arladoxni kezdette,
 S elöttök az nappening tájékán keletnek,
 Egy dombnak tetején az banya megállott
 S megmutatta ujjal az Fekete várost.

Azután, mint az kité osztorhegyre venni,
 Se szó, se hang többé, fordult sarkon egyet
 S mint szikajló, melyet karikással vágnak:
 Akki iramodott az ország útjának.

Megvess meg Rojttal bement az városba
 Mire jött-ment idegen szállást tudakozva;
 Neme soká keresték, hogy jó helyük leendő,
 Behívta egy asszony az két szép idegent.

Hely pedig, Árgirus, há' volt rá' hajtani,
 Neme kine, most neked tovább bujdoskani;
 Tudod-e kinek vagy, kinek az há'ában?
 Amány volt az maga, aszony á'lásában.

Az kivett, lakásban hogy letelepedtek,
 Gonosz Amány máris munkájába kezdte,
 Beviszi magához az oldal-szobába
 Semigy süttog Pótrnak négyremköt, magába:

, Van egy szép leányom, derék is, csinos is,
 Megérheti vele akárki fia is;
 Egyetlen egy leány, vele meg az vagyom,
 Ha' szavam fogadod, azt te nekem adom.

, Behívom, né~~red~~^{red} meg; neme akárki lánya,
 Míg az világ világ, az lehet az utána.
 No' itte van, nérd meg jól, ugy-e szép egy lélek,
 De aztán megtesed, az mire majd kérelek.

Szépe volt a leányzó, mint a most nyílt rózsá,
 Neme tudta két szemét, hogy leendő jót
 Odatapadt a, mint borostyán a fára,
 Így felelt: "Hé, vagyok bármire ^{beszárva} ~~mindenre~~."

"Nost, hát, édesjárné, - így szól a vére, család-
 Csupán csak rajtad áll, hogy boldog ember legy.
 Nere a a tömlő, tegyede répenre sebre
 És vigyed magaddal, ha mentek a kertbe.

"Alomhoráz, s ellő, van ebbe beszárva,
 Mely elattat, bárkit, első juvállásra;
 Ha a ettől Argirus háromszor elalzik,
 Prúdoshatik tovább, míg a viláig addig."

Megfogadta szavát, hogy a vére banyának
 I vitte a kis tömlő, hűségese, másnap,
 A mikor Argirus elindult a kertbe,
 Hogy szép Flonáját végtére jellelje.

Gyönyörű kert volt az, soka annak pártját
 Emberek, halandók szemek még nem látták;
 Hogyha szavam volna mint a tenger annyi,
 Hisz nem tudnám soka szépségét mondani.

Érte virágával, arany gyümölcsével
 Tündöklék, ott a fa szarvával, szével;
 Fodros, érte, tónak hullámainak pedig
 Lágy éneket zengő, szép hatyúk szelével.

Zeng, ott a fa, virág mint a dalos madár,
 Álomra, szenvedte az édes illatát,
 S ha illattól, dalltól elnyomott az álom
 Édes pihenő vár, puha sebyeme ágyon.

Tündök, szép, Álom megérintet várva
 Argirus, a kertnek zeg-zugát bejárja
 S ki győző utain, a mint megy fel, s alá,
 Proje, az álom szellőt telken bocsátja rá.

Mondhatlan, álmosig veserő erő rajta,
 Segy közel gyepágyra lankadt fejét hajtja;
 Rögtön ködbe borult a világ körül,
 Erős, mély séges mély álomba merüle.

Alighogy elaludt, jött Tündér Flonca;
 Megismerte mindjárt, s föléje hajolva;
 Soká költögette csökeje öronével,
 De hasztalan, mindere, csak nem ébresté fel.

Ekkor emigy szólott a hűtlens inasnak;
 Mondde még, hogy itte voltam, mondde meg az uradnak;
 Mondde még, hogy holnap is eljövök s tájban,
 De maradjon ébren, alva ne találjam.

Mikor két remézőt az álom elcsállta,
 S Flonca ittlétét elmondta szolgájának,
 Adta magát kinas, sötétlen bánatnak,
 Majd meg örvendezett a holnap napnak.

Mánap ismét ott volt, a gonosz szolgával
 S az álmosáig ellene harcolt, önmagával;
 Megint csak elaludt, hantalan volt minden,
 S meglátván, Flóra így szól keserűben:

„Haj, szegény Árgirus, szivem szép szerelmé,
 Honnan e bágyadság, miért vagy így leverve?
 Szédülve messzeig vándortól el töled;
 Itt vagy s még csak nem is beszélhetek veled.

„Oly be csak nagy kár volt utánam járnod,
 Magadat keserves bujdosásnak adnod,
 Hogyha szép szemednek tükrét nem nézhetem,
 Pórsapros ajkad csölygét nem sejtethem. | ?

„Mondt meg azt, uradnak, jelentse meg, szolgája,
 Hogy sokáig itt volt Jünder Flóraja.
 Bohor is élön még egyszer, utoljára,
 Ha akkor is alvok, soha meg nem látja.”

Éreket mondotta, aztán még órákig
 Ott ült ágya szélén, csókoltá sokáig
 De nem esmélt a fele csókra, ölelésre —
 Sírás könnyek között eltávozott végre.

Felébrett, Argirus végre nagy sokára ^{ha gonosz idga, mint}
 Sírás keserűre, kínos bánatára. ^{székiel; ha hi, mess}
 Könnyek közt hallgatta szolgája beszédét,
 Sajnával siratta Glona itt létét.

Feltette magában erős kegyetlenül,
 Hogy holnap ébrene leve, akármibe kerül;
 De az mégse fordult az ere ágyában,
 Vele szemben, hogy még az gonosz Ármány van.

Ott volt harmadnap is az szabott időre
 S járt-kelt fele és alá, hátra meg előre
 Mellette ott lépdelt Proje is az tömlővel
 Hogy majd elattatja az álmot szellővel.

De most nem oly könnyen, nagyon nehezen ment,
 Soká állt Argivus az álomnak ellente;
 Végre mégis-mégis sikerült valahogy...
 Levenni lábáról s mentébe, isserogy.

Tölt, Tündés Flóra, szárnnyakon ott termelt
 S hangos sokogással tölti meg a kertet;
 Költé, csokolgatja most is mindkasztaban
 De nem ébred az jék, olyan mely álma van.

Ó Taj aranyos szentem, ragyogó gyémántom,
 Miért nem szabad nekem szép remedet látnom?
 Miért borult homályba mennyországom napja?
 Miért hint meddőre csöket ajkaim ajakadra?

Ó Immár istentelen, kegyetlen, ingy kék
 Tölde ismét távol, messire menni kért;
 Messze, messze innere, ég alatt, föld felette,
 Flóra földi embere soha el nem mehet.

Ott fogok én lakni, de te szép szerelmem,
 Meg se kísérted többé feltalálni engem;
 Nagy én a szerelm, időre tőre áthat,
 De szermed engemet soha meg nem láthat.

Bőgre pedig szolgá, ha eddig his voltál,
 Mondde el mindart, a mit láttál és hallottál.
 Aztán meg, hogy kardját s job vigyázz, ne egyre-
 Tegye a kisebből a nagyobbik szegre.

Egy szólot, Flóra; csókolla, ölette
 S nem ment el mellőle, csak jó időre telve;
 Mikor aztán látta, hogy mindene hiába,
 Nyilszobes sádenyakon elváltt, új honába.

Ébredes, Argirus, ohé minék ébredne!
 Fekete bánattá lett, már az ő kedve.
 A tenger, ha télen zord, viharos, véres,
 Valóságos napfény keble éjjeléhez.

Elmondta a szolgál, Argirusnak legott,
 Miket elmondani Thora meghagyott;
 És hogy a kardját is - így szölt végre -
 Tegye a kisebből a nagyobbik szegre.

„Éntem, éntem - kiált Argirus izonytér -
 Te vagy az én átkom, de utólem borsum;
 Rettentő volt munkád; megfizetek érte;
 Most borulj aronnak itt elöttem, térdre!”

Kegyelemét, esdette a szolgál, de vége,
 Mártotta Argirus kardját a szivébe -
 Arután se hallott, se kérdett, se látott,
 A nyakába vette ismét a világot.

onoba helya
 bivar.

IV.

Mendegelt, Argirus hegyeken, rónákon,
 Folyón, patakon át hetedhét országon;
 Mint száraz, kőróval az őz hideg szele
 Ugy rohan bánata tovább-tovább vele.

Hozogha lankadt testét pihentetnie ledől,
 Szűke az utazást pára perce múlva elől.
 Üldözi az remény láthatatlan vágya,
 Hozgy Tündér Florát, még egyszer meglátja.

S mára nagy ügygyel-bajjal, mert csúszott módfelett
 Megmászva valahogy az íveghegyeket.
 Túl pedig arokon, mily isteni csodája,
 Ott volt előtte az res király orrága. -

Réböl van ott minden: fű, fa, virág level,
 Réböl van a madár, mely a fán élke.
 Réböl van az erdő, s mélyén a bereke is,
 Réböl az állatok, sőt az emberek is.

Fényes nagy városok, óriási házak,
 Egnek szinte fényére a nap sugarának;
 A lakosság jön-megy, nemre henyél, tétlenül
 S munkája példásán erősen nehezül.

Megvan ott, a térke mindenike órával,
 Minden ember pénzérté lot-fut, szabad, szabad.
 Egy gondolat bántja csupán csak az agyat:
 Hogy legyen mielőbb mindenki gazdagabb.

Ott, a kaperiságnak minden szörnyszülette
 Mint gyorsnőve gomba fejét felültette:
 Lopás, rablás, gyilkos, testvér, szülő ellen
 Milyén jár, hogy nálunk minden ismeretlen.

Ott a tudományok felszentelt emberét
 Koronára becsülte, mint méhek a herét;
 Az író meg épere mikasánának nézte;
 Chen hagyják halni s babérak tetézte.

felerkez

Mikor Agrius a városba beméne,
 Vezeték szonak a király elébe;
 Fogadta az ötét hidegére, ridegére -
 Péne mellett sokasom kedves az idegére.

Kérte, hogy mondja el, mi a kívánsága,
 Hanem csak szaporán, mert az idő drága.
 Elmondta az artán bolyongásról, arélját,
 S szepelme miatt, hogy mennyi mindent eltét.

Komor lesz a király s így felek savára:
 Vigyék ezt az ifjút rögtön a határa;
 Kórosamék halmarag nyársog a fejében,
 Attól tartok, hogy még megrontja majd népe.

23) Míg atyám - a király leánya, így eseng -
 Ne küldd el ily hamar, e szegény idegent,
 Hisz, oly csodálatos mindaz, a mit mondott,
 S egy tudom, sajnálom, hogy annyit bolyongott.

24) Aztán meg a szivő, mit, mi nem, ismerünk,
 Hallottad, mily réjűt, becélt, e minékünk?
 Hogy van egy kincs, melyet, pénz, nem, bír, pótolni...
 Ohé de szeretném, csak, tőle, megtanulni! "66

Így eseng a leány, de hajthatlan ^{at} atyjai
 Esdeklő kérését, durván, megtagadják;
 Nem enged, egy napot, nem, egy rövid, órát -
 Közönvén, Agrius elindult, hát, tovább.

A mint, már, az udvar, kapuján, kilépe,
 Egy királyi, inas, toppan, im, elébe
 S egy, éreztet, pénzt, csak, egy, gyorsított, ábrán,
 S sokkal, csúsztatott, tithon, a markában:

20 A királykisasszony küldte ezt tenéked,
 Bordond'ért magaddal, mint tőle emléket;
 Ha' erre tekintesz, s'ő lesz gondolatod,
 Oly sebesen mehet, mint a' hogy akarod. "

Kézönétet mondott a' szép ajándékért
 I megpróbálta, a' mint a' városból kiért:
 Ránézett a' pémre a' lányra gondolva,
 Ha't csak halad, mintha két szárnya nőtt volna.

A' minte így szél módra, nem néve a' lányt,
 Mindenen keresztül halad toronyjártat,
 Ha't ime előtt tisztaság szin' erüsttel,
 A' holdat éjjele' szebb ország terül el.

Mereres - mereres szin' erüst, ott a' fa,
 Erüst a' levél is, meg a' virág rajta,
 Mikor ha' a' szellő átjár, a' hajnali,
 Csodálatos zenét lehet ott hallani,

Erdőre se jár aiga, mindmegannyi hárfá;
 Mindbe kívós-bájos ének van berárvá,
 Melyek ha egyszerre zengeni kezdének,
 Mennyet örömben úsznak az emberek.

Virág hogyha virít, örökké nyílik, ott
 S mindens kis illatát andalító titok;
 Nem, rombol, ott dűhe, viharos szélvésznek,
 Nincsen, ott hervadás, nincs évszék enyészete.

Megállott, Argirus; földbe rőt, a lába,
 Tapodtat se lépett nagy csodálatába.
 S ott állana talán, míg a világ, addig,
 De mellette közel egy ezüst hang hallik.

"Vándorok királyja, távoli országok,
 Ne csodálkozz aron, mit szeméid látnak;
 Légy be bátran hozzá, ne tétováz, mitsems,
 Az ezüst királynak országát van ittene.

Hallottad, mäs, hürét vagy ha nem, hallottad,
 Ne tekintsed titkos, féltelmes dolognak.
 Csak bátran; jöe ennek királya, minte népe;
 Neme bánított, ez senkit, világeletibe."

Megindult, Argyus s minte bátran előre,
 A merre, vorette, ezüst voretője.
 Mentek, hát, ketteskén, s nem, messzire, onnat,
 Az ezüst királynak, házához jutottak.

Emeletes házában, tündér palotájában
 Az ezüst királynak, zene, ének, tánc, van
 Csengő ezüst fűrtel, ezüstös ruhába,
 Táncrohnak, az párok, körbe karikába.

Peri-piri lábuk, csillogva - ragyogva
 A nemzeti táncot, fűge módor, ropja.
 Meg-megvendül, olykor, az tánchoz, az ének
 S libegnek, az párok, mintha, repülénének.

Mikor Argius a palotába lépett,
 A zajos mulatság egyszerre csenddéllette;
 Mintha vékony szálak ketté metszenének:
 Felbe szakadt rögtön tánc, muzsika, ének.

Megállott Argius s a király, trónjáról,
 Leszállván, hozzája e szavakkal járul:
 „Ez ide közbenk, bárki légy, idegen,
 S örvendj velünk együtt szívvel s innepem.”

„Óságod királyom - Argius így felelt,
 Kimondhatlan, édes örömmel töltö el:
 Vándor bujdosónak a szó is jól eső,
 Üdítő, minte szakadt füve a langyeső.”

„Fia, vagyok én is távoli királynak
 S bujdosóvá tetted s méhetellen bánat.
 Utának és bánatnak vége vajjon lesz-e?
 Neme tudom, s ha lesz is, nagyon-nagyon messze!”

Aranyost, a király vigasztalja szóval:
 A mi mostan gonosz, majd végződik jóval;
 Addig is csapja a sötét a bánatot
 S élveze gondtalan, a mit a perce adott.

Megrendülte ekkor a felbeszakadt ének
 S ré a rézist lányok halk táncot, lejtének;
 Minden rugát csengés tölti be a hárnak,
 Mikor körbe-körbe egy-kettőt bokálnak.

Láthatnák sebbnél sebb gyönyörű szép lányt ott,
 Mihyet halandóé szem álmába sem látott.
 Rózsás kertnek vélnél hirtelen ráérve,
 De minden rózsája rabcsigra igéne.

Szép rézist onágnak rózsacserdejében
 Legjobb róza volt a király lánya érens;
 Libanonis, szédes szép sugar, növése
 Mosolygó, nefelejcs két, szép szemé kékje.

Ráérett, Aranyus csak úgy alattomban,
 I, csoda melegségete érte, szive nyomban;
 Mint, mikor tél, múltán tavasz, nappényre.
 Újra éled a föld, olyanformán érte.

I benne a szerelem bűbájos kezevel
 Majdhogy rózsapiros magvát, nem hinté el,
 De rá gondolt, rögtön, Tündér, Flonára,
 I bevehetlene lett, tüstént, szive pára.

(Cupás)

Már a percek órák, az órák napokká,
 Lettek, a gyors napok hosszú hónapokká,
 I Aranyus még mindig az erőt, országban,
 Tölti, az idejét, vig mulatócásban.

Ébrenem egyszere csak, mint, váratlan, felleget:
 Lelkét, kimondhatlan, borongás szállja meg,
 Eszébe jut, újfent, Tündér, Flonája,
 I elvesztette idejét, bús lakodva bánja.

Fogja tehát magát, felkészül az útira.
 S a király elé megy fájdalommal bicsúra.
 Köszöné jóságát, szives barátságát;
 Fáj neki, de most már el kellé hagyni hársát.

Marasztja a király: ne menjél sehova,
 Legyen ott, ő nálad örökös otthona;
 Marasztja a lány is könnyes szemmel, szóval,
 De nem bírnak a már menni akaróval.

Mikor aztán látják, hogy minden hiába:
 Megmarad Argirus feltett szándékába,
 Gyémántos gyűrűjét a király leánya
 Eljelen szókkal hívra Argirus ujjárca:

„Elmég tehát tőlünk, mindhaostalan kéünk,
 Több neked lejedsmód, mint maradni velünk;
 Vaddé hát, ezt a gyűrűt, emlékül átadom,
 S hogyha segítség kell, jöddetd meg ujjadom.”

Elvette Argirus, aztán neki vágott
 S nem soká elhagyá szép erüstorvágót,
 A határól egyszer vissza tekintett még,
 Aztán vitte tovább szive nehőz terhet.

Ment-mendegélt lassan, melárvá, magában,
 Fűréből sem ismert idegen házában;
 Nem nézte, hol az út, mindegy volt előtte,
 Földetlen, földeken csak haladt előre.

Végre nagy sokára, sok fáradásig után,
 Oriás nagy erdő akasztja meg útján;
 Vasból voltak a fáék, vasból a madarak
 Vasból volt a csirge, a boró, iszalag.

forrás for sem
 ben most máis az
 anyag követlen
 nek.

Ihéz, sohajt Argirus, én, édes teremtőm!
 Mikor megyek én át ezen a vas erdőn!
 Véghéj elfar az út, itt előttem zárva,
 Emmán nem mehetek előre, csak hátra!

Utat kéne vágnom, e vöde rengetegre,
 Hej, de akkor kevés az én egy életem;
 Még ha fa volna is, szán ére telne bele,
 Hát még így e vasat vajjon ki döntse le?'

De minte így nagy búsán, helyzetén evődik,
 Szeme véletlen a gyűrűre vetődik;
 Eszébe jut, mit szólt a király kisasszony:
 "Hogyan segítség kell, fordítsd meg ujjadon."

Nosza megfordítja, hát imre elébe
 Erüst emberke áll, fejze a kezébe,
 S megértve a király bajának mivoltát,
 "Hogy szókkal birtatja vágásra a káltát:

"Vágjad - vágjad fejreim gyorsan a vasardót,
 Hirted ki a borzót, döntsd a fát, mely felmötöt;
 Csinalj gyalogárvényt, szekérutat rajta,
 A király királyfi haddé menjen át rajta!"

Nosza a kis fejre mindjárt munkához lát,
 Szapora csapással döntögeti a fát;
 Szikrát veti erre éle mindenik csapására
 S türesem repülék a vasfa forgására.

Repül- repül messze a levegő-égen,
 S le-le hull a földre csendes nyári éjjen;
 A földre munkás meg, a minte szántogat, ott,
 Ámulva nézi a kihült vasdarabot.

Már a gyémánt fejre kívágtat, az utat
 S árgyus az erdőre, szépe szerrel átjuthat.
 Kőszőre jóságot, a kis emberkinek,
 Azok neki vág a szürke messzeigetek.

Ment-mendegelt lassan, vagy mit is berélek,
 Haladt, mintha szállna szárnyain a szélnek;
 Repült olyan gyorsan miként a gondolat;
 Szár mérföldet utat tett egy pillanat alatt.

És soha oly csodát, mint a mit most látott,
 Maga előtt látta az aranyvilágot.
 Tízta, sáraranyból volt ott virág, fű, fa,
 Melinek ha hiszik, pedig az nem tréfa.

Hogy ishatnám én le az a fényességet,
 Mely halandó szemét megvakít, megéget?
 Micsém az a szép szó, nincs az a gondolat,
 Hogy festeni tudna gyarló tollal olyat.

Nem is fogok hozzá, mihaszna is fognék,
 Hisz másolni róla halvány képét tudnék.
 Az halovány kép meg nem tekinthető bizony,
 Jobb tehát, hogyha az képzeletre bírom.

Prámulta Argirus az aranyvilágot;
 Nem győzött betelni arral, a mit látott;
 Szemében az egész csodás egy fénynyé lett,
 S úgy ragyogott, miként hajnalán az élete.

Ott égi ragyogás árnyéka nélkül volt ott,
 Nem lehet ott látni, a fény mellett jöttöt;
 Tiszta, hűvös, üdö, harmatos ott mindene,
 Mint az édes, csöke, az első szerelembene.

Oh, első szerelem, tiúndó, szép világa!
 Te gyors röptű madár, nyitott kalitkába.
 Gyöngy, déliangyitók az te rövid élted,
 Mégis holdias az szív, mely sohasem érte!

Mint a Sirius tovább az fényes orvágba,
 Tiszta aranyporban, taposott az lábba;
 I mikor az idő már éppen esteledett,
 Az arany királynak házához érkezett.

Hej, nemcsak ház volt az, de milyen palota,
 Tiszta kristály lépcsők vezettek fel odá-
 I az mi az világon kincsetérő, drága,
 Halmarva volt az mind ott az palotába.

Drága, nehéz, munkás, kelte szőnyegek,
 Miknek mindegyike országot éne meg;
 Arany, ezüst edény gyémánttal kirakva—
 Sok dísz, gőgös király parubra miatta.

Belül a palota, oly világos, fényes,
 Hozzá, a mi holdunk csak holmi kis mécses;
 És a fény sugarát, mely szanaszélték sikla,
 Gyémánt falak verték szászorosan vissza.

Mikor Argirus a palotába lépett,
 Udvozlé, a király a nemvárt vendéget;
 I minthogy vacsorára éppen terítették
 Hollyet, adott neki szép leánya mellett.

Ue mint, így jöve, együtt vacsorálnak,
 Kérdés, Argirus nevére országának;
 Megtölti a király máslással poharát
 I kérdő szavaira, ilyen választ ad:

A föld, hova téged, a szerencse vetett,
 Viseli már rég, az aranyország-nevet;
 De nemcsak kincseért, az a neve ennek,
 Arany szive van itt mindenik embernek.

Nincs itt perlekedés testvérek közt soha;
 Szomszéd, a szomszédhoz, soha nem mostoha;
 Ismeretlen nekünk a háború réme;
 Megölt ember vére nem kiált itt égre.

A hányan itt lakunk, mind testvérek vagyunk,
 Kérés, az öröminke, közös a bánatunk;
 Megelégszik kiki, a mije van azal;
 Szolgá, egy az ural, szegény a gardaggal.

Ott az ország pedig a világ határa;
 Innen ki nem mehet a minék, nincs szárnycsi;
 A mi van, itt minden, leterőnek vége -
 A ki innent kilép, lép a semmisségbe.

71.
Hallgatja Árgirus a király beszédét,
Hogy immár eléte a világ legvégét,
Honnan az út többé előre nem vezet -
Gyászos sorsa miatt elbűsül módfelett.

Érdeke a király meg a kedves lányka:
Miért lett sromos, miért, a mi bántja;
Mondja el önehik ókát bánatának,
Hátha talán rajta segítne tudnának.

„Hajh, - fele Árgirus, - nagy az én bánatom,
I nincsen olyan ember, hogy segítsen aram.
Rabja lettem én egy tiúndé szerelmének,
I bujdosom utána; vajjon hol leltem meg.

„Átbohongtam immár a földet kerességét,
A kerek világnak életét a végét.
Mitévő, legyen most, oh én boldogtalan?
Hova, merre menjek, harcátlan, hontalan?

Apámat, anyámat ott hagytam érette,
 S meddő évek jöttek, s meddő évekre,
 De ha tudnám, hogy még egyszer feltalálom,
 Lenne e fáradtság mind, csak édes álom.

Édes fiám - így szólt a király - kár neked
 Búrd, bujdosásra adni a fejedet;
 Maradj itt minálunk, légy az én vendégem,
 Soha meg nem ununk, elhíheted nekem.

Szavára a lány is igenlőleg intette
 S marasztja Argirust mosoly, sző, tekintet,
 De ő köszöni, s szives ajánlatot,
 Eh vagy hal: megteszi, s mit felfogadott.

Mikor látják már, hogy nem játékos szavával
 Ellátják az utra tanácsos, kulácsos;
 A királylány pedig egy aranyrudacs kát
 Emléül nekik ilyen szókkal ad át:

en ki arany rudacs
 ilyen szókkal ad

„Vedd az aranyrudat, őrizd meg emléked,
 Lehet, hogy nagy dolgot vihetsz vele végbe;
 Mert ezt, ha bárhonnan járnál szál, gondolatod,
 Az mivé akarod, sűrű változtatod.”

V

Ott hagyta Ágrius szűz aranyorrágót
 És nyakába vette ismét a világot;
 Mint szél a barlangot bús őrs ugaron:
 Hajtotta a bánat uttalan utakon.

Látta két ~~szemével~~ szemével végét a világnak,
 Melyet szemünk csak halál után látnak;
 Mélység és magasság volt az egybe folyva -
 Szédülne a lélek, hogyha ragondolna.

74.
Után, vissza, onnan megfordult keletnek,
Más úton, tenni meg mit máé, egyszer megtett,
A vasserdőn át is, mely kétszer, lett nagyobb,
Az erőt emberek új ösvényt vágatott.

Mikor innen kiért, ment, mendegélt, egyre,
Lejtőn le a völgybe, fel maradek hegyre.
Ment, vakon, a merre az út, vitte, arra;
Mindegy volt, ő neki, jobbra, vagy balra.

A mint, egyszer, egy hegy tetejére hágot,
A völgybe, tekintve, csodá, dolgot látott:
Záróm, fiók, ördög, szarvakkal, lólábbal,
Szörnyűsége, módon, szivódott, egymással.

Megkérdezné, tehát, leballag hozzájok:
Mi, okozta, köztük, a háborúságot;
Kérdő, szavaira, köztük, a legvénebb
Egy mondja, el, okát, a perlekedésnek:

Mi hármara egy apa gyermekei vagyunk
 I nem volt, eddig soha egymással még bajunk.
 Hárman tegnap óta, hogy árvákká lettünk,
 Csúnya viszálykodás ütött ki közöttünk.

Uttyánk, szegény ördög világlétébe,
 Hárman dolgot hagytok örökségünk képen:
 Egy kopott palástot, egy szakadt szijostort,
 Megjegy félre sarkú, foltos hátú, foltos bocskort.

Silány juss az igaz, külön külön véve,
 Hárman együttesen barreg van értéke;
 Mert a ki a hármat, magának vallja,
 Oda megy el vele, a hova akarja.

Ime, ez az oka a patvarkodásnak;
 Mindegyike szeretné a kincset, magának;
 Légy hát, bűvös köztünk, te tegy igazságot,
 Mi megnyugsunk benne, a mint jónak látod.

„Hát, bizony jó fiúk, Argeus így felelt
 Kényes kérdés címre, vajjon, hogy döntsem, el?
 De mégis van egy jó gondolatom nektek,
 Különb juttok, ha engedelmeskedtek.

„Látjátok azt a nagy három hegyet amott,
 Fátka, Fátka, Mátka - mondják a magyarok.
 Fússatok azokhoz háromfelé innent,
 É his hamarabb megjő, legyen azé mindenké.”

Tétovott az ajánlat a három ördögnek,
 Kora szélvész módra gyorsan elgörögnek;
 Ő meg felkapkodta a holmit magára,
 É szépen odább illant, mint a füst, a pára.

Repült vele, repült, míg azok megjönnek,
 Háros ajtajáig a lithos Időnek
 Ott, aztán Bocskort és palástot levetett
 É ostora nyelével a kapu rögzített.

Csikorogott a závar, a kapu kinyíllott
 S Árgirus előtt egy öreg ember állott;
 Kérdete, mit akar, miért verte őt fel?
 Felelte: szeretnék szólni az Idővel.

Nos mára, ha idáig eljöttél gyermekem,
 Elvezetlek hozzá, kérsed megtérésre;
 Szünetre angyal mondok, hogy vigyázz egy szikrára:
 Soká ne tartózkodj, mert megharagodik ráda.

Belépett Árgirus, hát a mit most látott,
 Felül multa kis-és nagy meseországot;
 Olyan világosság, fény áradozott előtte,
 Hogy még a szem is megkaparogott tőle.

A mint megy, hát ime, éppen szembe vele
 Jön a Tavasz gyorsan a kapun kifelé.
 Szép fiatal lány; zöldes-kék hajába
 Bele van tűndelve kikelet virága.

Ott van az hóvirág liliom, arcaival,
 Az kökörcsin, pimpó, seregy ibolyával.
 Puhá két vállán meg, az melyet lomb fedé el,
 Csalogány dal csattog, pacsirta énekel.

Ott találja beljebb az rekkenő Nyarat,
 Sarkos, kára vállán, az melyek majd arat;
 Ermos, erős férfi, csupa lánggal, türekl,
 Fejére koronát írt kardából türekl.

Ott van bátyja, az Óz, roskadoró térdel;
 Abaja is szakállas szivük immár dérel;
 Sokféle gyümölcsrel rogyásig megrakva;
 Gyöngy valla, hátat gömnyed is alatta.

Leghátul van körtük az idősebb testvér,
 Az rivos szakállis, csapott haja írt Fél;
 Ránoros kerét, lábát türekl melengeti,
 Félhideg az arca, mosolya nincs neki.

Fávotabb ezektől a terem közepére
 Ott ül a vérszóló trónusca tetejére.
 Köröskörül ragyon szás képe, szás szemé,
 Hogy a mi történet, mindkettő évre vegye.

Előtte a Jövő, hátta megetté a Múlt,
 Az, a mi majd lesz még; ez, a mi már elmúlt.
 A múlt arcra nyugodt s pgyer jóttallal,
 A Jövő, fedve fekete fátyollal.

Mikor Aegirus az Etolák elé lépett,
 Szlyenformán kezdé harra a beszédet :
 "Tél, tavasz, nyár, ős, évszakok királyai,
 Kinek szemé ellát a herék világra;"

"Hé, hogy mi történet, mástól sohsem kéded,
 Ismerse kicsinyt, nagyot, embert, ugy, minté fejedt;
 Én, gyarló halandó, airt esdek nálad;
 Mondd meg, hol találom Tiendé Honámat"

2) Ismerem bajodat - sőt az idők atyja -
 I a válság majd jame, a kövös megadja
 Szólj te, a kité senki nem ismeri haragnak,
 Minő jövendőt látva ottan Örgivusnak? 56

I felel a fátyollal borított jövendő:
 - Előbb hideg észak felé vagy menendő,
 Aztán elfordulás nyugatra, keletre,
 Tündér Flonádát vigye ott leled meg.

Közönség Örgivus a sives jövelő,
 Aztán a mérsékelt, kifelé ballagott;
 Odakiinn velle a bockort és palástot
 I hip-hop! a jövendőt, irány felé szállott. -

- Hát, megenny ördögök vajjon mit művelnek?
 Szálltak bizony ok, a hogy sülke teltet;
 Nem is került sokba, alig egy-két percbe,
 Minde, visszaébertek a kitért helyre.

De hogy félre hívása mindenik a száját,
 Mikor Argirusnak hűlt helyét találják.
 Levegőben, földön keresik, kutatják,
 Biz, annak már borbál, üthetik a nyomát.

Amint tanakodva ott állnak tetlenül,
 Egyszer csak látják, hogy Argirus ott repül.
 Nosza, mind a hármán ugrálnak jelfele,
 S ordítanak, hogy a föld megsiketül bele.

Megszánta Argirus a seregny párákat,
 Leszállott és mindent kinek-kinek átad.
 Aztán kívánva béke és egyenséget,
 A jakópnek hagyta szépségeit öket. 13

De bár azok össze nem könnyen egyennek,
 Az apai jussom megint összevonnak;
 Később élők próbák, folytatják ököllel
 S lehet, hogy a nagy per, mai nap sem dölt el.

VI.

Megjártam Aegirus és hideg északot,
 Fegyesapós vidékén, majd, hogy megnem fagyott;
 Fordult, annak útja, ama csendes helyre,
 Hol, az elfáradt, nap, lepihen, éjjelre.

De mind, hasztalan, volt: sem, észak, sem nyugat,
 Honához, jóvenyt, mákremnyit, nem mutat.
 Halad, tehát, tovább, gyöngy, termő, keletre,
 Háttha, szerencsje, végre, parvenetne.

Végtelen, jónára, vezetle, az, útja,
 Szélét, harszát, szemmel, belátni, sem, tudja:
 Ringós, tenger, rajta, és, délibála, árja,
 Ragyogós, hulláma, és, távollé, északja.

De mint gyönyörködik a csillagok habban,
 Csodálatos dolgok lát meg a magasban,
 Fenn a levegőben, ingó délibábon,
 Fényes kastély forog arany ruca-lábon.

» De a tiindék vár, ott - emigy gondolkodott -
 Nem lehet ember, ké- csináltak dolog.
 Kőművesek légből nem építhetnének -
 Alkotása lesz az, tiindérek kerének.

» Huj, hogyha odafönn, a tiszta magasban,
 De én jő Flonám lakása van ottan!
 Haj, de boldog lennék, ha végre föllelném,
 Akblenné, szorítómé, szivemre ölelném.

» Oh, de mit berétek, balgataq reménynyek?
 A levegő-égbe hogy juthatnék én fel?
 Hiszen, nem vagyok sas, én a levegőbe,
 Gyarló ember csupán, földie röghöz kötve.

*)
„Szép aranyrudacska, szép lány keze adta,
Fél kellene mennem, fél-fél a magasba;
Oda hol az aranylábon forogó var, van;
Féj de nem mehetek, mert hiányzik szárnycám.

„Szép aranyrudacska, szép lány keze adta,
Volt gardádra kelek, nyúlj fél a magasba;
Változ aranyhidda, kaparkodj a várhoz,
Hadd jussak el rajtad Tündér Honárhoz!”

„De most jut eszembe az királylány sava,
Mikor az kis arany rúdát adta vala;
Mert est, ha bátkonnar jám, száll gondolatod,
Az mivé akarod, arra változtatod.

„Megpróbálom tehát, hátha sikerülne,
Hisz az két másik is próba teljesült be;
Arrak az rudacska, tarsolyából vette,
S bővös mondokával így sekkenté tette:

*)
~~„Szép aranyrudacska, szép lány keze adta,
Fél kellene mennem, fél-fél a magasba;
Változ aranyhidda, kaparkodj a várhoz,
Hadd jussak el rajtad Tündér Honárhoz!”~~

→
„Alighogy végete Árgirus savait,
Megrúllt az rúdacska, hős volt az aranyhida;
Felső végével az vár szelét mehkapta,
S Árgirus biztosan ballagott fél rajta.

Egy szolgáló leány meglátja ez alatt,
 S a kedves újjággal, aranyához, szabad,
 Csak ennyit, titogott erős lelkesedése:
 „Ékerik, Argirus, itt van már, nem messze!”

„Balgatag leányzó - szólt Tründer, Glona -
 Dehogy az, dehogy az, nem jön, és meg soha;
 Messze van, és, messze, sok szűz, méltó földnyire,
 De meg egy halandó, nem is jöhet ide.”

Ékerik azonban mások leány postá,
 S nagy örömeire, ugyan, hírt hozta;
 Jön, és harmadik is aronnal nyomába,
 De és birni, nem tud, egynek sem szavába.

S már, a lépcsőn léptek, férfi léptek raja,
 És a kis betápnak, Argirus az, maga.
 His tudnók, leírni, azt, a pillanatot...
 Sőt, Tründer, Glona, egyszerre kacagott.

Aztán Argyusnak nyakába borulva
 Csókolta, ezerszer, meg ezerszer újra;
 Szemét, száját, arcát, csókzáporral hinté,
 Végre boldogságát, ily tavakba önté:

„En édes szerelmem, örök boldogságom,
 Oh, hogy még csak egyszer látlak e világon!
 Nincs tengere szónak, mit értek, mondanis,
 Csak így, csak boldogan szeretnék meghalni!

„Mivéld, el énnekem egyetlenegy kincsem,
 Hogy jutottál ide, hol nem jársz senkisémben?
 Mondd, el fáradtságod, sok viszontagságod,
 Hogy jöttél be értem, annyit, sok orvágót?

„Tudom, hogy szenvedték miattam, eleget,
 Sok testi, lelki kint, hideget, meleget.
 De már annak vége; se kínok megszüntek,
 Ásdé, kapd, választ, most már el bennünket! 66.

Boldog már, Aegirus heblén, Glonának,
 Elsimult, jellege sok bibánatának;
 Csókból, ölelésből, nem tudnak kitérni;...
 De már az esküvő után, is kell nézni.

Hej az volt esküvő, az volt lakodalom!
 De az leírását más emberre hagyom;
 Elég hogy fenn vannak, szerelmük égőbe,
 S míg az világ világ, sohasem lesz vége.